

כתבה ב"ידיעות אחרונות" 25.10.2011 - מכתב לגלעד שליט

הי גלעד,

אתה לא מכיר אותי. קוראים לי יואל שרון. אתה לא יכול לראות דרך העיתון, אבל אני יושב על כיסא גלגלים. גם אני "אכלתי אותה", קצת. זה היה בדיוק לפני שלושים ושמונה שנה, ביום האחרון של מלחמת יום כיפור ב 24.10.73, הרבה לפני שנולדת. אבל מה, איתי הם לא כל כך הצליחו, רק קצת. בעצם זה עניין של השקפה. אתה יודע, יש כאלה שאומרים, שבלי שתי רגלים, היו מעדיפים למות. אני דווקא חשבתי שבלי רגליים אפשר להגיע רחוק. בעצם כדי להגיע רחוק אתה צריך לרצות להחליט. אז אני בחרתי לבחור. לפני מלחמת יום הכיפורים, נסעתי ללונדון להגשים חלום ילדות, למדתי צילום קולנוע. עם פרוץ הקרבות חזרתי לארץ והצטרפתי ליחידה שלי "סיירת חרוב". במהלך הקרב על העיר סואץ הנגמ"ש שלי חטף פגיעה ישירה מטנק מצרי. 16 מתוך 19 חיילי המחלקה שלי נהרגו. נותרנו שלושה בחיים: אני נפגעתי בעמוד השדרה ושותקתי בפלג גופי התחתון. השניים הנותרים לקו ב"הלם קרב".

במח' השיקום בתל השומר, נערכה בסמוך לשחרורי פגישה עוטפת ומחבקת עם הגורמים המשקמים: פסיכולוגים, עובדות סוציאליות, מרפאות בעיסוק ועוד מומחים ויודעי דבר שהעבירו אלי את המסר הבא: "יואל, אתה כבר לא תוכל להיות מה שרצית להיות (בקיצור – תוותר על החלום שלך). חשבנו שבבילך על פתרון יצירתי, לעבוד במעבדה של "קודאק" ולפתח שם תמונות. כבר דיברנו איתם והם מוכנים...". בשלב הזה כבר הפסקתי להקשיב וביקשתי מהם, שלא בעדינות, "לעוף מהחדר". הם מיד גילו כלפי חמלה ואמפטיה, "אנחנו בהחלט מבינים את התסכול שלך. המציאות החדשה, הנכות, המגבלות, הנכות ועכשיו ההכרח שנכפה עליך - לוותר על החלום...". "לא" אמרתי להם, "התסכול שלי נובע מהמגבלות שלכם...נא לצאת מהחדר..."

בימים האחרונים אני קורא, צופה ומלווה בהתרגשות גדולה, יחד עם העם המופלא שלנו, את חזרתך הביתה, אך מודאג ונחרד לראות את עדת המומחים מהצבא ומאגף השיקום במשרד הביטחון העוטפים אותך. כולם משתוקקים לעזור ולתמוך, לכולם יש רצפים בדוקים ותוכניות חדשניות שמשקמות הלומי קרב ופדויי שבי. ואני קורא השבוע כותרת בעיתון: "רכיבה טיפולית ושייט אתגרי: באגף השיקום נערכים לטיפול בשליט". בארסנל הצעצועים יש להם סירות אתגריות משקמות, סוסים ממושעמים ומתחשבים בלקוחות פרובלמטיים, אומנות ריקועי נחושת לריפוי הנפש ועוד. כולם רוצים לעשות ניסויי כלים עם "הנשק החדש והסודי" שלהם על גבך, וככה בדרך, אולי גם לאסוף כמה נקודות.

גלעד יקירי, תעיף את כולם מהחדר, שיניחו לך בשקט! הם לא יחליטו עליך שאתה חולה שאתה פוסט טראומטי. מהרגע הראשון שראיתי אותך בראיון לטלוויזיה המצרית, אמרתי לעצמי. הבחור הזה בחר להישאר שפוי. הוא לא בחר להיות חולה. בסיטואציה הכי בלתי אפשרית של הריאיון הסוריאליסטי, לקחת אוויר, לא התבלבלת לרגע, חשבת, דיברת לעניין בצלילות ובחוכמה.

אז שיעזבו אותך בשקט. קיבלת את החיים שלך במתנה ורק אתה אחראי על עצמך ורק אתה תחליט מה ומי תהיי בעתיד. העתיד שלך בידיים שלך, נמצא בתוכך ולא בשום מקום חיצוני, אחר. רק אתה תוכל לגרום לעצמך לחיות טוב, בהנאה, בשמחה, באהבה וכמובן באושר. תתמכר לאהבה האינסופית שיש למשפחה המדהימה שלך. קח את הזמן, תנשום עמוק כמו שאתה יודע, תתמכר לשמש הסתוית שלנו, לשמיים הכחולים, ללילות זרועי הכוכבים וכשיגיע הזמן ותרצה, תעוף רחוק עם החלומות שלך...

ובינתיים טוב לדעת שברגעים של חולשה, של סיוטים, של אפיסת כוחות (תאמין לי שיש מאלה לכולנו) יש לך מי שיוכל לתת לך כתף – קודם כל אתה עצמך, אח"כ המשפחה, החברים ורק בסוף, כשלא תהיה ברירה, אז המומחים. מקווה שבבילך ומאמין שלא תגיע לשם.

עכשיו בעצם אנחנו מכירים, קצת יותר, לא...? ברוך הבא יקירי, אני מצדיע לך!

יואל שרון

במאי קולנוע ("בצילו של הלם קרב"),

מייסד עמותת אתגרים (שפיתחה בין היתר את הפרויקט השיקומי לנפגעי תגובות קרב ופדויי שבי - "הספינה שטה")